

Hnízdo hadů

LÉONA CLIFTONA

eknizky.sk

*Dle zápisů slavného
detektiva*

Hnízdo hadů

Dle zápisů amerického detektiva

LEONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK

Hnízdo hadů by LEONA CLIFTONA is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I. HNÍZDO HADŮ.	1
II. NAPĚTÍ V NEJISTOTĚ.	7
III. SPOLEČNÝ OSUD.	17
IV. NA ÚTĚKU.	25

I.

HNÍZDO HADŮ.

Za pozdního večera sešlo se v pokoji starého domu v ulici 36. pět mužů. Tři z nich seděli u stolu a popíjeli a dva přecházeli pokojem.

„Co nového, přátelé?“ ozval se muž bez kabátu, jenž měl na oku černou pásku a obličej hustě zarostlý.

„Nic zvláštního, Kobro,“ zněla odpověď. „Četl jsi dnešní listy?“

„Četl. Pořád ještě vzpomínají nebohého „Grant Carlina“, jenž se upekł v Harrisonburghu. Škoda ho, věčná škoda, tak geniálního slídila!“

„Pokoj popeli jeho!“ zvolal úsměšně jeden z mužů, a ostatní to opakovali.

„Byl to ale geniální nápad, Kobro! Nedivím se, že i ten chytrý Clifton ti vlezl do pasti. Však si právě vzpomínám, že jsi nám to dosud jak se patří nepověděl, jak jsi se zbavil tak nebezpečného člověka.“

„Sám jsem nevěřil, že se mi to podaří. „The Grant Carlin“ byl čertův chlapík — jaká radost, že teď můžeme o něm už říkat: byl — Zmizení Angličana před deseti roky v krčmě tatíka Cortona bylo znamenitou vějičkou na toho chytrého hejla — hloupým Clifton nikdy nebyl, ale tentokrát přec jen ukázal se jako hejl “

„Toho Angličana máš ty na svědomí, vid', Kobro? —“ položiv mu ruku na rameno.

Muž s černou páskou na oku se obrátil a zuřivě blýskl okem po tazateli.

„Byl bys brzy starý, Hroznýši, kdybys všechno věděl. Já se také nestarám o tvou minulost — pranic mi na tom nezáleží, kdo zabil jako výrostek farmářovu dceru v Madisonu — —“

„To není pravda!“ vykřikl muž, zvaný Hroznýšem.

Muž s přezdívkou Kobra pokrčil rameny.

„Nebudu se s tebou přítí. Mám však důkazy, jež by tě přivedly na popraviště. Zním také minulost vás ostatních, a mohl bych nejen Hroznýše, nýbrž i Brejlovce, Chřestýše a Zmiji seznámiti s elektrickým křeslem. Ano, přátelé drazí, kdo chce s hady vyjít, musí je umět zkrotiti.“

Na tvářích jeho druhu jevila se rozpačitost. Brzy tu, brzy tam bylo slyšeti pokašlávání.

„Hlavy vzhůru!“ vzkřikl vtom muž s páskou, a všichni na povel zahleděli se na něho.

Kobra se usmál.

„Tak, moje milá hádاتا, sedněte ke stolu a hezky se dívejte na svého náčelníka, až vám začne vyprávět.

Napil se a vyprávěl:

„Začnu od Adama,“ zahovořil Kobra. „Já a Clifton byli jsme spolu dobří přátelé — to je vám známo. Rovněž je vám známo, co si vymyslel náčelník „Hnízda Hadů“, aby příjmy naše byly rozmnoženy a zároveň abychom se pomstili na „The Grant Carlinovi“, jenž nám sice dosud neuškodil, neboť o nás nevěděl; za to však poškodil již tak mnohého z našeho cechu — a my jsme přece i s nečleny solidární! Proto jsem jej navnadil vyprávěním o zmizelém Angličanu.

Dojeli jsme do Harrisonburghu, já zůstal ve městě, Clifton v přestrojení ubytoval se v krčmě Cortonových. Za noci jsem vnikl tajnou chodbou, kterou jsem již jako hoch náhodou vypátral, do světnice, jež byla vykázána Cliftonovi, a chtěl jsem jej tam na účet starého Cortona skoliti a obrati. On však byl připraven, vzal jsem mu jen kufřík a utekl jsem; pak jsem vnikl jinou chodbou do bytu Cortonových, spící manžele jsem omámil, zpola oděl a vynesl je chodbou pod širé nebe. Vrátil se do domu, zapálil jsem krov — Clifton nemohl utéci, neboť bylo všude zamčeno: dveře i okenice. Tak se

uškvařil v krčmě, já jsem vybral peníze, kufřík pohodil a jel jsem honem do New-Yorku.“

„Proč ale vykonala zdejší policie ve tvém bytě prohlídku? A to zrovna po zmizení Cliftona a jeho syna!

Kobra pokrčil rameny.

„Patrně vás někdo zpozoroval, když jste chlapce dopravili do mého bytu. Když nejsem s vámi, rádi zapomínáte na opatrnost.“

„Poslechni, Kobro —“

„Nu, co je — Chřestýši?“

„Jsi přesvědčen, že Clifton opravdu zahynul v plamenech?“

Kobra se zasmál.

„Zavru tě do takového domu, zapálím jej, a když mi po shoření obydlí přijdeš stisknout ruku, rád ti zaplatím pět tisíc dolarů.“

„Zapomněl jsi však na tajný východ. Což, jestli jej Clifton našel a tak se zachránil?“

„Nesmysl. Proč by noviny psaly o smrti Clifton nově, kdyby byl dosud živ?“

„Mohl by to být Cliftonův manévr. Jsouce jisti jeho smrtí, staneme se neopatrnější — myslí si „The Grant Carlin —“

„A co ty myslíš, jsou jen nesmysly! Kdyby Clifton

dosud žil, byl by nám svého synka za týden již vyrval,“ vskočil jim do řeči Brejlovec.

„Nevyrval,“ usmál se Kobra. „Aspoň živého ne. Zapomínáš, co jsem nařídil staré Užovce: jakmile vkročí do jejího bytu cizí člověk, aby do té skrýše pustila otravný plyn — hned bude po tom klukovi. Ostatně, i kdyby Clifton byl nyní skutečně v New-Yorku, neodvází se nás pronásledovati. Poslal jsem dnes mrs. Cliftonové dopis z vystríhaných písmenek —“

„A jaké výkupné jsi od ní žádal?“ zvolali všichni a prudce vyskočili.

„Dosud žádné. Když jste se ještě neshodli o výši sumy, kterou pro sebe požadují, nemohu přece sám klásti podmínky. Můj dopis zněl takto: „Mistres! Váš syn jest dosud živ a není mu příliš zle. Co nejdříve určíme výši výkupného. Žádáme vás však ve vašem zájmu, abyste zakázala policii, pátrati po dítěti. Vypátrá-li někdo místo, kde jej skrýváme, a vkročí-li tam, nalezne již jen malou mrtvolu.“

„To byl dobrý nápad!“ chválil Brejlovec. „Jenom ty sám, Kobra, nezapomeň!“

„A na co?“

„Inu, vždyť jsi nařídil Užovce, aby hochu usmrtila, jakmile bys k ní některý den do půlnoci nepřišel.“

„Jen se neboj, však já nezapomenu!“

„Byl jsi dnes již u baby?“

„Dosud ne. Podívám se k ní, až skončíme svou schůzku.“

„Nebude však již pozdě?“

„Máte strach, abyste nepřišli o peníze, vidíte? Radím vám, abyste dnes byli povolnější; budete-li neústupni, nezaručíte-li se mi, že z těch padesáti tisíc výkupného dostanu třicet, pak k Užovce dnes nepůjdu !“

„Foreste! Dáble!“ ozval se náhle tlumený hlas.

Všichni vyskočili a s hrůzou se zahleděli na sebe.

„Někdo tě tu pojmenoval, Kobro!“ zašeptal Hroznýš.

Kobra vytrhl z kapsy revolver, ostatní také, a s největším rozčilením začali prohlížeti místnost i temnou chodbu přede dveřmi; však nenalezli ničeho.

II.

NAPĚTÍ V NEJISTOTĚ.

Sotva se zavřely dveře za členy „Hnízda Hadů“, zazněl pod chodbou, jež byla zřízena na způsob otevřené, mřížemi ohražené pavlače, lehoučký šramot.

Bystrý pozorovatel by byl uzřel na jedné ze šikmých železných příček, jež spolu s trámy nesly pavlač, pohybující se lidské tělo.

Sunulo se zvolna, kývajíc se na obě strany, ke zdi, kde se konečně pustil onen neznámý a lehce dopadl s neveliké výše do dvora. Odtud vyšel do průjezdu, octl se na ulici a konečně se postavil do průjezdu protějšího domu.

„Vyvedl jsem hloupost, že jsem se ozval!“ prohodil.

Laskaví čtenáři zajisté poznali v onom muži slavného detektiva, Léona Cliftona, jenž téměř zázrakem ušel smrti v hořící krčmě manželů Cortonových u města Harrisonburghu. Když zde dostal od své choti telegram

z New-Yorku, že za jeho nepřítomnosti byl jim uloupen synáček, pospíšil do New-Yorku. Na šerifovi v Harrisonburghu si vyžádal, aby o jeho zachránění pomlčel; rovněž v New-Yorku zůstal nyní na zapřenou.

Policejní prohlídkou Forestova bytu bylo zjištěno, že je hlavou „Hnízda Hadů“. Nalezené zápisky udávaly, kde jaký zločin spáchali Kobra, Hroznýš, Chřestýš, Brejlovec, Zmije a jakého podílu dostalo se každému. Z toho, že největší díl připadl vždy Kobře, usoudili, že tento „Had“ byl vůdcem „Hnízda“ — a Clifton byl přesvědčen, že je to Forest.

Rozvinul nyní horečnou činnost, aby vypátral zmizelého synáčka, anebo aspoň některého člena „Hnízda Hadů“. V různém přestrojení navštěvoval krčmy posledního řádu; však nikde ani stopy po „Hadech“.

Až dnes potkal na ulici muže, jenž byl chatrně oděn, vousem zarostlý a na oku měl černou pásku. Člověk ten mu byl nápadný tím, že pojednou dvakrát škubnul levým ramenem a zatřásl hlavou.

Právě takový zvyk míval Forest.

Šel za tím mužem, a ještě několikrát zahlédl tyto bezděčné posuňky.

„Je to Forest,“ pomyslí si Clifton a zaťal pěsti. Nejraději by se byl na něho vrhl, aby jej spoutal a

zavlekl na policii, a vynutil z něj doznání, kde ukrývá jeho dítě. Však byl tak rozumný, že toho neučinil.

Spokojil se tím, že nenápadně sledoval domnělého Foresta.

Týž zašel konečně do 36. avenue, a zde zmizel ve starém domě.

Clifton se zahleděl na jeho průčelí. Za chvíli se osvětlilo jedno okno v prvním patře, k němu přistoupil muž s páskou na oku a spustil záclonu.

„Poslední okno vlevo,“ zašeptal Clifton, a odhodlaně vstoupil do temného průjezdu domu, v němž byl nyní Forest.

Hmatem se přesvědčil, že z průjezdu vedou nahoru dvoje schody. Připjal si na boty gumové podešve, jež zabraňovaly hluku při chůzi, a vkročil na schody vlevo.

Konečně se dostal na pavlač, jejímiž mřížemi bylo neurčitě viděti do temného dvora.

Přešel kolem několika dveří, za nimiž se ozývaly různé zvuky: hovor, zpěv, křik dětí — až se dostal na konec chodby, jež náhle zahýbala vlevo.

Clifton se skrčil a plížil se touto chodbičkou. Byla jen tři kroky zdělí. Na jejím konci zahlédl obrysy dveří, jež měly několik skulin, jimiž prozařovalo světlo lampy.

Vtom zaslechl Clifton na schodech kroky.

Kvapně se obrátil ke mřížím zavlače, přešel je a zachytiv se dolejšího okraje mříží, visel nad dvořkem.

Kroky se přiblížily; někdo šel kolem něho. Pak bylo slyšeti zvláštní zaklepání, klíč zarachotil v zámku, dveře vrzly — nastalo ticho.

Clifton chvíli setrval v nepohodlné posici. Tu, házeje lehce nohama, ucítil příčku pod pavlačí. Zachytil se jí oběma nohama, a tím se mu uvolnilo, neboť tíže celého těla nespočívala již jen na rukou.

Po chvíli se chystal vylézt nahoru.

Zase kroky — opět ono zaklepání.

„Hadi se slézají,“ pomyslně si Clifton. „Kobra první, druhý je tam také, třetí přichází — dostaví se ještě dva.“ —

Nemýlil se.

Bylo slyšeti opět kroky, a za několik mimit zase. Nyní se vyšvihl Clifton na pavlač a plížil se k posledním dveřím.

Zaslechl dosti hlasitý hovor.

Přiložil ucho až ke dveřím, a tak vyslechl vše, co se za nimi povídalo.

Nabyl nyní jistoty, že onen muž s páskou jest zrádný Forest, hlava Kobra „Hnízda Hadů“, vrah Angličana Worceстера, muž, který chtěl Cliftona zahubiti v krčmě Cortonově — a ti ostatní že s ním tvoří lupičskou bandu „Hnízdo Hadů“.

Když pak zaslechl, jak cynicky prohlásil Forest, že nepůjde dnes k Užovce, neshodne-li se s druhy o výši podílu (což znamenalo jistou smrt synáčka detektivova), nemohl se již ovládati a ulehčil si slovy: „Dáble! Foreste!“

Hned však vytušil, co by následovalo, kdyby jej zde zastihli; proto se přehoupl přes mříž a setrval zde tak dlouho, až se zase vrátili do bytu; pak opustil dům.

Nyní čekal na Foresta, zmítán strašnými obavami o život svého dítěte.

Nedohodnoudi se ti tam nahoře, nepůjde dnes Forest k Užovce – a po půlnoci bude jeho dítě již mrtvo!

Pojednou slabě ozářená záclona posledního okna v prvním patře ztemněla.

Zhasli světlo.

Z domu vyšli dva mužové, pak jeden, zase jeden – poslední se však neukazoval: muž s černou páskou na oku. —

Uplynulo již čtvrt hodiny — Forest nevycházel. Téměř šílený Clifton měl již v úmyslu vraziti do protějšího domu, zjednat si přístup k Forestovi, a třeba mučením vyzvěděti na Forestovi, kde je synáček ukryt.

Nebohý otec zapomněl, že do bytu Užovky nesmí vkročiti cizí člověk, jinak bude dítě usmrceno.

A když už nakročil, objevil se Forest. Clifton si oddechnul.

Zajisté jde k Užovce.

Pohlédl na hodinky, za pět minut deset. Do půlnoci schází již jen dvě hodiny.

Forest jistě před půlnocí dorazí do bytu Užovky.

Clifton chvíli sečkal, potom vyšel z domu a vrávoravým krokem opilce bral se za Forestem. Ten se několikrát ohlédl; však domnělý opilec se mu nezdál podezřelý, potom se již ani jednou neotočil.

Tak se dostali do čtvrti města, kterou obývá hlavně chudobný lid s vyvrheli všeho druhu. Kráčeli okolo krčem, z nichž vycházel pustý zpěv, křik a vřískavá hudba.

Clifton se třásl strachem, aby Forest do některé z nich nezapadl. Zdržel by se tam a zapomněl by na Užovku.

Vtom se otevřely dveře u jedné krčmy, a z ní vyvrávorali se tři hranáči, kteří v opilosti začali hulákati.

Jeden z nich zahlédl spěchajícího Foresta.

Postavil se mu v cestu a zabručel: „Kampak, kamaráde, kam?“

„Zas někam jinam!“ odbyl jej Forest — a Clifton sebou trhl. Poznal hlas svého bývalého přítele.

„Takhle se odpovídá na zdvořilou otázku? Takhle?“ rozkřikl se opilec. „Kamarádi, dříve toho hrubiána nepustíme, dokud za nás nezaplatí několik skleniček „u černé paní“.

„Hip, hip — musí zaplatiti!“ souhlasili ostatní a všichni tři zastoupili Forestovi cestu.

„Pospíchám, pánové,“ vymlouval se Forest, jenž si patrně netroufal proti přesile. „Až někdy jindy; však se ještě spolu setkáme.“

„Nic, nic — někdy jindy — dnes to musí být, hned! Ani slova již, teď půjdeš hezky s námi!“

Dva jej chytily za ruce, třetí za ramena, otočili jej a táhli směrem, jímž sem Forest přišel.

„Nezdržujte mne! Pusťte mne!“ zvolal Forest prudce.

„Ani muk — s námi!“

Clifton viděl, jak Forest kopl do zadu. Opilec, jenž jej držel za ramena, vykřikl bolestně a zapotácel se. A vtom Forest odrazil od sebe druhé dva a dal se na útěk.

„Za ním! Za ním! Nepusťte jej!“ volali opilci, vytáhli dlouhé nože a pustili se za Forestem.

Forest vjel oběma rukama do kapes. Patrně hledal revolver.

Však ve chvíli vytáhl obě ruce prázdné — zapomněl doma zbraň — a dlouhými skoky uháněl odtud.

Rozlícení ozbrojenci za ním.

„Musím mu pomoci,“ rozhodl se Clifton. „Zabijí-li jej nebo jen těžce poraní, nedojde včas k Užovce, a můj syn je ztracen! K vůli dítěti musím se postavit i k obraně vraha!“

Vzal do levice revolver, na pravici si navlékl „boxer“, a takto vyzbrojen pustil se za pronásledovateli, kteří zatím zmizeli i s prchajícím ve vedlejší ulici.

Když doběhl na nároží, zaslechl vřavu, a brzy spatřil Boresta, jenž se holýma rukama bránil třem mužům, kteří na něho dotírali.

„Haló, co se tu děje?“ vykřikl Clifton změněným hlasem. „Má někdo chuť, dostat olověnou pilulku?“

Útočníci se obrátili. Když však spatřili jen jednoho muže, jenž se jim zdál býti neozbrojen — vrhli se s větší zuřivostí na Foresta.

Několika dlouhými skoky — jež bylo možno přirovnati ke skokům podrážděné šelmy — octl se u zápasníků — dvakrát se mihla jeho pěst' vzduchem, dvakrát to zadunělo, a dva z útočníků se skáceli k zemi, omráčeni „boxerem“.

Třetí se vrhl na Cliftona s napřaženým nožem.

Vtom však detektiv zdvihl levici s revolverem — útočník se zalekl a dal se na útěk.

„Já vás naučím, vy bando!“ zahrozil za ním Clifton a zapotácel se. „Kdyby vás bylo deset — ne, dvacet, a třebaš padesát — já se vás nelekám! Já jsem chlapík,

přepral bych celý svět!“ chvástal se, tváře se dosud opilý.

„Děkuji vám, master,“ ozval se Forest a podával mu ruku.

„Co, master — jaký master? Já jsem zrovna takový master, jako ty, kamaráde! Já nemám nic, ty máš dvakrát tolik — žádný master, povídám, já jsem tvůj kamarád, a ty jsi můj kamarád — rozumíš?“

„Tedy, děkuji ti, kamaráde!“

„Tak se mi to líbí! A teď tě vyprovodím —“

„Děkuji, jen se nenamáhejte — neobtěžuj se, kamaráde!“

„Mlč a nemluv! Já musím někam jít, tady přece nezůstanu, ty také ne — půjdu s tebou, aby tě zase někdo nepřepadl — přál bych si toho vlastně, já mám dnes chuť do pranice; a budeš-li dělat cavyky, zmlátím tebe, třeba jsem ti pomohl z bryndy!“

Forest uznal, že bude nejlépe, vyhovídi tomuto opilci.

Clifton jej vzal pod paží, a neustále se chlubě svou odvahou a žvastaje všeliké nesmysly, kráčel po Forestovu boku.

„Hrome, kde pak vlastně zůstáváš?“

„Už tam budem brzy,“ odvětil Forest. „Teď už se mi nic nestane —“

„Půjdu s tebou až k domu! To bych byl pěkný rytíř, abych svou dámu opustil na ulici v noci, hehehe!“

Prošli spleť ulic i uliček. Posléze stanul Forest před nízkým domem.

„Tady zůstávám,“ řekl. „Děkuji ještě jednou, kamaráde.“

Vsunul klíč do zámku, odemkl tiše, znovu poděkoval, vklouzl dovnitř a zamkl.

Clifton se kvapně podíval na hodinky, rozžehnuv pod kabátem baterku.

Bylo čtvrt na dvanáct.

Oddechl si.

Forest bude ještě před půlnocí u baby; jeho syn bude pro dnešek zachráněn.

Vlhnoucíma očima se zahleděl na dům, jež skrýval jeho milovaného synáčka. Za jiných okolností by byl svým kladívkem otevřel domovní vrata, aby vnikl do bytu Užovky a synáčka vysvobodil.

Ale nesměl se toho odvážiti, byl by jej tím usmrtil.

Protože v noční tmě nebylo možno rozeznati číslo ulice, — vstípil si Clifton v paměť obrysy domu; rovněž si zapamatoval, že vedlejší dům vpravo má v přízemku sklad, označený jako „Sklad starých věcí Eliáše Branda“.

Podle toho za dne snadno nalezne onen dům.

III.

SPOLEČNÝ OSUD.

Příštího dne obdržela mis. Cliftonová poštou dopis, jehož obsah Clifton již znal ze včerejší rozmluvy členů „Hnízda Hadů“.

Zanedlouho našli na prahu jeho domu podobný dopis tohoto znění: „Žádáme o zaslání 50.000 dolarů na adresu „C. D. E. — E. D. C.“ rest. hl. pošta. Nedojdou-li peníze do tří dnů, najdete na prahu malou mrtvolu. Doufáme, že s námi budete poctivě jednat, bez přispění policie. Sebe menší pokus o zadržení našince, jenž půjde vyzvednout peníze, bude mít za následek smrt syna Cliftonová. — Hnízdo Hadů.“

Clifton — o jehož pobytu v domě kromě manželky nikdo nevěděl, a jenž sem vcházel i odtud vycházel jenom za tmy, a to ještě přes zeď malé zahrádky — začal pěstí, když přečetl dopis. Bylo nutno něco vymyslet k osvobození malého Léona.

Náhoda mu vnuknula nejvyšš odvážný plán. Když druhého dne, zase v jiném přestrojení, po dlouhém bloudění ulicemi konečně našel dům, kam byl Foresta včera před půlnocí doprovodil, spatřil před vraty dvě mladé zchátralé ženštiny. Hovořily spolu. Právě když šel Clifton okolo nich, zaslechl jméno „Kobra“.

„Prokletý kamínek!“ zlořečil polohlasně, usedaje na kraj bídného chodníku a začal zvolna rozvazovati provázky jimiž měl připevněny chatrné boty. Nikdo si nevšímal jeho počínání.

Clifton vyslechl další hovor oněch ženštin. Jedna druhé vyprávěla s úsměškem, že ta babice Worthová má ještě milovníka. Aspoň prý včera před půlnocí slyšela klepat na její dveře, a když se bába tázala, kdo to, bylo slyšeti mužský hlas, jenž odpověděl „Kobra“. Worthová hned otevřela. Kdy se muž vzdálil, neví, poněvadž brzy usnula.

Clifton blahořečil v duchu šťastné náhodě, která mu již tolikráte přispěla v nejzamotanějších případech. Nyní zná jméno Užovky, která střeží jeho syna. Vzdálil se, a chodě ulicemi, přemýšlel, co činiti.

Konečně se zrodil v jeho hlavě nejvyšš odvážný plán. Poněvadž Forest byl u Worthové včera před půlnocí, domníval se, že dnes tam ještě nebyl a že se dostaví k ní později.

Vstoupil tedy do domu, vyhledal domovníka a zeptal se, kde bydlí mrs. Worthová.

„Přes dvůr v přístavku, poslední dveře vpravo, první patro,“ zněla hrubě pronesená odpověď.

Clifton zaměřil na tmavý dvůr a vkročil do jednopatrové budovy, jejíž zevnějšek byl velice zchátralý. Domek svou zadní částí přiléhal ke zdi, jež dělila dvůr tohoto domu ode dvora sousedního.

Clifton obešel domek a seznal, že v poboční zdi vpravo je zastřené okno, vzdálené sotva dva kroky ode zdi dvora.

Poslední okno vpravo v průčelí domku také bylo zakryto hustou záclonou.

Detektiv vstoupil do domku, a po vrzajících dřevěných schodech se ubíral nahoru.

Konečně stanul před posledními dveřmi. Chvilí naslouchal — uvnitř bylo ticho.

Zaklepal.

Uvnitř se ozvaly šoupavé kroky.

„Kdo to?“ bylo slyšeti nepříjemný ženský hlas. „Já — Zmije!“ odpověděl Clifton tiše. „Otevřte! Kobra mne sem posílá.“

„Kobra?“ ozvalo se uvnitř udiveně.

„Ano, Kobra! Mám ti vyřídit důležitý vzkaz — týká se toho maličkého. Kobra přijde až k večeru má právě

důležitou práci — nemůže se vzdáliti — jeho rozkaz, který ti přináším, nestrpí odkladu — otevři tedy honem!“

„Neotevru — ty nejsi Kobra!“ „Ovšem, jsem Zmije — a vím také, co máš učiniti s maličkým, kdyby sem vstoupil někdo jiný, kromě Kobry. Hlava však pro tuto chvíli mění svůj příkaz věř mi, jsem jeho vyslanec —“ Uvnitř nastalo ticho.

Pak bylo zase slyšeti onen nepříjemný hlas: „Komu poroučí Kobra?“ „Hnízdu Hadů.“ „Znáš ostatní?“

„Hroznýš, Chřestýš, Brejlovec —“ Po chvíli zarachotil klíč v zámku, dveře se pootevřely.

„Vejdi tedy!“

S tlukoucím srdcem vkročil Clifton do temné jizby.

Uzřel ohyždnou babici, jež za ním zamkla a klíč vstrčila do kapsy.

„Nuže, co chceš?“

Místo odpovědi vrhl se Clifton na ni, a oběma rukama sevřel jí paže jako kleštěmi.

Vtom za ním něco zašramotilo, hrozná rána dopadla na jeho hlavu, skácel se k zemi . . .

Když nabyl opět vědomí, seznal, že leží na podlaze.

Ucítil, že má ruce i nohy spoutány. S úžasem poznal, že jsou to jeho vlastní pouta, která nosil s sebou.

U něho klečel muž s černou páskou na oku, svou

pravicí sáhl do náprsní kapsy detektivova kabátu, odkud vytáhl legitimaci.

„Však jsem tušil, že je to ten prokletý „The Grant Carlin“ Tys tedy nezahynul v plamenech, zlořečený slídile?“

„Nezahynul!“ zvolal Clifton. „Vždyť mne čekala povinnost dodati lotrovského Foresta do rukou spravedlnosti!“

„Tys mne tedy poznal, můj drahý Léone? Všechna čest tvému důvtipu! Jenom kdybys měl vždycky takové štěstí, jaké jsi míval druhdy! Tentokrát špatně pochodíš! Vypátral jsi „Hnízdo Hadů“, vyčenichal jsi úkryt svého syna, dostal jsi se až sem, máš před sebou Foresta — a přece je tvůj cíl tak daleko, že jej už nikdy nedostihneš! Kdo jinému jámu kopá ... že je to pravda, mr. Cliftone? Vy jste chtěl dopadnouti mne, a zatím jsem dopadl já vás!“

Clifton se hryzl do rtů, až mu zkrvavěly. Věděl, že je nyní vše ztraceno: on odtud již nevyjde živ, a jeho dítě také nebude zachráněno. Forest jej Usmrtí, a bude potom ve vydírání peněz na vdově nenasytnějším — a na konec dítě usmrtí! Takový zlosyn je schopen všeho, nemá cti, nemá slitování...

„Mr. Foreste,“ zahovořil nyní Clifton, „na kolik ceníte muj život?“

Forest se ušklíbl.

„Myslím si, že jste z jednoho kusu démantu.“

Porozuměl Ciifton. Forest nehodlá jej propustiti za výkupné.

„Řekněte mi tedy aspoň, budedi mé dítě propuštěn no, když dostanete žádaných 50.000 dolarů?“

„Majetek Cliftonovy vdovy bude jistě větší,“ ušklíbl se Forest.

„A což, kdyby vám dala poslední cent — bude dítě vysvobozeno?“

„Ovšem. Vysvobodím je z útrap, jaké čekají nebohého sirotečka, jemuž po otci nic nezbylo!“

„Dáble!“ vykřikl Ciifton. „Což ani nevinného dítěte neušetříš?“

„Zůstane na světě ještě dosti neviňátek!“

Po těch slovech přistoupil Forest ke stolu a rozsvítil lampu. V její záři uzřel Ciifton na každé stěně zavěšenou šňůru, jež se táhly pak po stropě k nízkým dveřím v pozadí. Podobná šňůra byla napjata přes ona dvířka.

Forest se posadil ke Cliftonovi na židli, zdvihl jej a umístil tak, že seděl zády opřen o nohy židle. —

„Když nás slavný detektiv ráčil poctíti svou návštěvou, povíme mu, jak jsme se postarali o bezpečí jeho milovaného synáčka. Užovko, řekni tomu pánovi, co jsem ti nařídil, kdyby se mi stala nehoda a nemohl

sem každý den přijít, nebo kdyby sem vnikl nějaký všetečka?“

„V tom případě bych zatáhla za některou šňůru, a tam to vedle přestalo by dýchat,“ zaskuhrala babiče. —

„Musím vám podati vysvětlení, ctěný mr. Cliftone! Každá z těchto šňůr vede do sousední komůrky, kde jsme ubytovali dědice vašeho jména i jmění — obého ovšem pozbude! Na konci každé šňůry je zavěšeno kladivo — a pod těmi kladivy se nalézají skleněná nádrž, obsahující otravný plyn. Trhnutím šňůry klesne kladivo, rozbije sklo, plyn se uvolní — a kdo se jej nadýchá, toho již nikdy hlava bolet nebude. Šňůra nad dvířky se musí dříve zvláštním způsobem sejmouti, chceme*li se podívati, jak svědčí malému Cliftonkovi zdejší — bohužel hubená — strava. Kdo toho zařízení nezná, a chybně by šňůru odstranil, zabije ho. Zajistil jsem si tak pomstu pro případ, že by Užovka nemohla trhnouti některou ze šňůr a že by nepovolaný chtěl otevřítí dvířka. — Nuže, co totnu říkáte, milý Léone? Nejsem-liž také geniální jako „The Grant Carlin“?“

„Jste ďábel, a patříte do pekla!“ zahučel Clifton.

„Možná, že tam patřím — chci však ještě hodně dlouho zůstatí na světě! — Ale teď už musím jít. A že nejsem tak zlý, dopřeju vám, abyste se potěšil se svým mazlíčkem.“

Vyžádal si od babice špinavý cár, stočil jej v roubík, zarazil jej hluboko do úst Cliftonových a převázal šátkem.

Vstal, opatrně odstranil šňůru na dvířkách, jež pak odemkl a vtáhl tam Cliftona.

Detektiv spatřil na nízké stoličce svého synáčka, jenž hlasitě zaplakal.

„Ticho, nebo tě spráskám!“ zakřikl ho Forest surově.
„Užovko, provazy a roubík!“

Brzy mu je babice přinesla, on spoutal dítě a zacpal mu ústa.

„Dívejte se hezky na sebe — jsem zvědav, pozná-li malý přestrojeného velkého!“

Zasmál se hrubě, vyšel ven a zamkl za sebou.

Za chvíli zarachotily klíče v druhých dveřích — Forest odešel ...

IV.

NA ÚTĚKU.

Nastalo ticho, přerušované chůzí babice ve vedlejší jizbě; později se tam ozýval řinkot nádobí.

Worthová si patrně chystala oběd.

Clifton s nevýslovnou něhou se díval na své dítě, jež ronilo hojné slzy. Bálo se asi muže, v němž nepoznalo svého otce. Tak rád by byl k němu Clifton přistoupil, aby jej zbavil pout i roubíku, aby jej objal, zlíbal a potěšil; však byl sám spoután, nemohl promluvit.

Po dlouhé době se otevřely dveře komůrky, a dovnitř vstoupila Užovka, přinášejíc krajíc chleba a hrneček s vodou ...

„Jez a pij, klouče!“ vybídla hošíka. „Neopovaž se však ceknouti, nebo tě zmlátím, že budeš samá modřina!“

Chtěla rozvázati provaz, poutající ruce dítěte; pro

tmu v komůrce neviděla uzel. Povyáhla tedy záclonu, a jasné denní světlo ozářilo komůrku.

Clifton, sedě u zdi, spatřil nedaleko dveří na železném podstavci velikou, skleněnou kouli, nad kterou se vznášelo pět kladiv, zavěšených na šňůrách. Povšiml si také, že okno nemá mříž.

Babice zatím rozvázala provaz, vytáhla chlapci z úst roubík, a čekala u něho, až snědl chléb a vypil vodu.

Clifton viděl, jak je jeho synáček bledý a přepadlý. Nebylo divu: nedostatek čerstvého vzduchu, bídná strava ...

Posléze Worthová chlapce zase spoutala a zacpala mu ústa, pak spustila opět záclonu.

Jdouc kolem Cliftona stanula a zaskuhrala: „Vám, master, netřeba jídla ani pití. Hlava ustanovila, že zde zůstanete tak dlouho, až zhynete hladem; potom se teprv dostanete odtud. Rozřežou vás na kousky a v bedničkách vás rozešlou po celém světě.“

S těmi slovy odešla a zamkla dveře.

Clifton věděl, že Forest splní, co přislíbil; od něho nelze očekávat slitování.

Což však není žádné pomoci? —

Pomoc by byla, ale Cliftonovy údy jsou spoutány.

Clifton není ale nováček! Ví dobře, jak se zbaviti pout. Naučil jej tomu prohnáný zlosyn, který nestra pěl

na svých končetinách žádná pouta, a vždycky se dovedl z nich vyvléci. Když si odbyl svůj trest, znechutilo se mu náhle dosavadní jeho „řemeslo“ a stal se členem tajné policie.

Na Cliftonovu přímluvu byl přijat do sboru konfidentů, v němž se již několikrát výborně osvědčil, a za to byl mimořádně odměněn. Z vděčnosti seznámil Cliftona s mnohými praktikami vyškolených zlosynů. Mimo jiné ho zasvětil v tajemství, jak se zbaviti pout. Clifton konal dlouho pokusy, než se mu to podařilo. Tuto zkušenost nyní využítkoval.

Zvláštními pohyby se snažil stáhnouti pouta přes prsty.

Po mnoha pokusech si uvolnil ruce a vytáhl roubík z úst. .

Potom si zul boty; a když se již chýlilo k večeru, měl volné i nohy.

Vstal, protáhl se, a přikročil k synáčkovi, jenž ustrašen pozoroval jeho počínání.

„Neboj se, Léone, já jsem tvůj tatínek,“ zašeptal, a vroucně zlíbal své dítě.

Hošík ho poznal po hlase; v očích mu zasvitla nevýslovná radost.

Clifton mu rozvázal provazy, odstranil roubík, a dítě se mu vrhlo do náruče s tichým pláčem.

„Neplač, a také nemluv!“ řekl otec. „Sice nás oba zabijí!“

Po těchto slovech chlapec již ani nehlesl.

Clifton si nyní prohlídal kapsy. Nenalezl ani revolver, ani boxer, ani kladívko. Forest jej z opatrnosti odzbrojil.

Detektiv se rozhlédl po komůrce. K největší své radosti zahlédl v koutě malou sekyrku.

Skryl ji pod kabát.

Kdyby sem někdo vkročil, má zbraň — usmrtí ho. Brzy se jej zmocnila veliká starost. Báł se skleněné koule, jež stále ohrožovala jejich životy.

Přistoupil k ní a zkoumal kladiva, zdali by je mohl odstraniti. Neodvážil se toho. Šňůry, na nichž visela kladiva, byly příliš silné; kromě tupé sekyry neměl jiného nástroje, jímž by je přeřízl.

Clifton se vzdal svého úmyslu a všechnu svou pozornost soustředil na jediný východ, okno, jímž by mohli uniknouti.

Poodhrnul záclonu. Sklem zahlédl zeď, dělící dva dvory. Jak již řečeno, byla sotva dva kroky od okna.

Clifton — stojí na okně — snadno dosáhl rukou na hřeben zdi. Ve zdi byla skulina po vypadlé cihle. Zaradoval se, byla to výborná opora pro nohy!

Především se přesvědčil, jak se otvírá okno, pak

usedl ke dveřím, postaviv synáčka co nejdále od nebezpečné nádrže.

Oba mlčeli...

Ač Clifton věděl od svého synka, že stařena sem přichází jen jednou denně s chlebem a vodou, přece měl obavu, že by sem mohl náhodou někdo přijít.

Pro ten případ měl Clifton již svůj plán. Jakmile sem někdo vkročí, vrhne se na něho a udeří jej sekyrkou do hlavy. Hrozilo jim však ještě nesmírné nebezpečí, kdyby v druhé místnosti zatáhl někdo za šňůru, že budou ztraceni.

Znenáhla se v komůrce setmělo.

Clifton slyšel babici, jak přechází ve vedlejší místnosti; chystala se asi ke spaní. A skutečně, brzy nastalo v místnosti ticho . . .

Clifton vyčkal, až v domě všechno ztichlo — a pak přikročil k provedení svého plánu.

Tiše vytáhl záclonu, otevřel okno, vystoupil na ně a hmátl rukou ven. Cítil chladnou, drsnou zeď; posléze se zachytil prsty hřebenu zdi.

Opatrně slezl zase do komůrky a sehnul se k synkovi, aby jej vzal na ruku a vynesl ven.

Vtom bylo slyšeti vzdálený rachot klíče v zámku, později se ozvaly na dvoře kroky — pak zavrzly schody a k bytu Worthové se blížily kroky.

Někdo zaklepal na dveře.

Vedle se ozval hlas: „Kdo to?“

„Kobra — Harrisonburgh,“ zněla odpověď ku. Clifton se zachvěl. Poznal Forestův hlas.

Zlosyn přicházel právě ve chvíli, kdy se Clifton chystal k útěku. Vzkročí-li Forest do komůrky, bude zle. Chvatně uchopil hošíka a stoupal s ním na okno.

Foresta bylo slyšeti v předsíni, jak velel: „Rozsvět! Podívám se do komůrky — nevěřím tomu prohnanému slídilovi!“

Clifton se chtěl vykloniti z okna, když pojednou prudký vítr přirazil okno.

Uder byl tak silný, že jedna tabulka s řinkotem vypadla do komůrky.

„Děble, co se tam děje?“ vykřikl Forest. „Okno je otevřeno — Clifton prchá! — Honem, rozsvět, než nám uklouzne!“

Clifton kopl do okna — okno se rozevřelo.

Vtom zazněl u dveří řinkot skla — Forest zatáhl za šňůru, kladivo rozbilo skleněnou kouli, otravný plyn se rozproudil světlicí.

Clifton se nahnul z okna, zachytil se pravicí zdi, nohou se opřel ve skulině — a již visel na zdi, drže synáčka v levici.

Jeho postavení v té chvíli bylo hrozné. Povane-li otravný plyn oknem budou ztraceni ...

Přitiskl obličej dítěte ke své hrudi a ztajil dech.

Prudký vítr zase zavřel okno a rozbitou tabulkou hnal otravný vzduch zpátky do světnice.

Nadlidskou silou zdvihl Clifton levicí synáčka a posadil jej na hřeben zdi. Potom se vytáhl nahoru a zhluboka oddychoval. Na druhé straně za zdí ne* bylo pro tmou ničeho viděti.

Clifton vzal dítě na záda, aby se s ním spustil do sousedního dvora.

Vtom vyběhl kdosi na dvůr domu a zaklel, když viděl na hřebenu zdi pohybuující se postavu.

Šlehl blesk, třeskla rána a kule zafičela kolem Cliftonovy hlavy,

Detektiv již neotálel, zachytil se zdi, spustil nohy dolů, a obrácen obličejem ke zdi, sjel do sousedního dvora.

Padal dosti hluboko, až padl na hromadu písku. Oba vyvázli bez pohromy.

A nyní běžel Clifton přes dvůr sousedního domu, kde již probleskovala světla v oknech; výstřel probudil spící obyvatele.

Dostal se do chodby. Tu vyšel mu vstříc statný domovník se světlem, ozbrojený revolverem. Zahlédnuv zchátralého muže s dítětem na zádech, zdvihl proti němu zbraň.

„Jen klidně, příteli Benette,“ zvolal Clifton, poznáv k největší své radosti v domovníkovi jednoho z

policejních agentů. „Jsem Clifton — naše heslo: „Dvacet klíčů neotevřel“ — Zároveň shodil nepravý vous.

Benett poznal Cliftona.

Detektiv mu vše objasnil; zanesl synka do agentova bytu, kde jej svěřil ochraně mrs. Benettové.

Potom oba vyběhli ven, vnikli do sousední ulice, dali si otevřít dům a vešli do přístavku.

Dveře bytu Worthové byly otevřeny.

Když světlo ozářilo místnost, spatřili babici a Foresta. —

„Jménem zákona!“ vykřikl Clifton, Forest zaklel a střelil po Cliftonovi. Kule však zasáhla nepatrně detektivovo ramě.

Nyní se vrhli oba mužové na Foresta, jenž se strašlivě bránil; kopal, kousal, škrábal jako šílený.

„Užovko — babo čertova — zhneme — ať jdou ti dva také k čertu! Otevři dveře komůrky!“

Worthová poslechla a již sahala na dvířka.

Clifton se zachvěl. Vrazí-li otravný plyn do svět* nice, jsou všichni ztraceni.

„Ven, ven!“ vzkřikl na Benetta a mocně táhl vzpírajícího se Foresta ke dveřím.

Vtom vrzla dvířka u komůrky, rozevřela se doko* řán — Užovka klesla k zemi, jako bleskem zasažena.

Clifton s Benettem již otevřeli dveře, vyrazili na chodbu a řítili se se schodů, táhnouce Foresta sebou.

„Pozor, lidé!“ vzkřikl Clifton. „Nikdo ať nevychází z bytu. Na chodbě je jedovatý plyn!“

Tímto zvoláním zachránil mnoho lidí před smrtí.

Forest byl zavlečen do domovníkova bytu a zde pevně spoután důkladnými provazy.

Benett běžel na nejbližší policejní komisařství.

Nelze vylíčiti radost mrs. Cliftonové, když se její choť ráno vrátil s uloupeným dítětem.

Nad Cliftonovým vyprávěním spínala ruce ...

Zatčený Forest byl podroben přísnému výslechu — ten však zarytě mlčel.

Byla pak vykonána prohlídka bytu Worthové, z něhož již výprchal otravný plyn. Babice byla již ztuhlá.

Clifton objevil ve staré skříni tajnou skrýš, která měla dvojité dno; v ní bylo mnoho peněz i skvostů.

V kontě pak našel své zbraně i své kladívko.

Mrtvola babice byla vynesena z bytu, a byt úředně zapečetěn.

Clifton chtěl potříti ještě ostatní „Hady“. Odebral se tedy do ulice 36., a zde vnikl do bytu, kde mělo „Hnízdo Hadů“ své schůzky. Za ním vstoupilo nepozorovaně několik dobře ozbrojených civilních policistů a jeden zlosyn po druhém zneškodněni.

Byli dopraveni na policii a vykonána prohlídka bytu. Bylo nalezeno několik revolverů, zásoby střeliva a dvě dýky.

Zatčení byli postaveni před soud. Všichni houževnatě zapírali. Forest vůbec nepromluvil ani slova.

Když se objevil hlavní svědek, Léon Clifton, zachvěl se ...

Slavný detektiv obvinil Foresta z dávné loupežné vraždy, spáchané na Worcesterovi, a podal zdrcující důkazy. Vyprávěl, jakým způsobem jej Forest vylákal z New Yorku, aby jej zavraždil a jeho synáčka dal svou bandou unést. A konečně vylíčil své pátrání po synkovi.

Výrok poroty zněl: smrt Forestovi a mnohaletý žalář jeho spoluvinníkům.

Když Clifton vycházel ze soudní síně, zastavili jej manželé Cortonovi a vroucně mu děkovali, že je zbavil podezření, které na ně ničemný Forest uvrhl.

Clifton jim stiskl ruce a pozval je k sobě. Zůstali jeho hosty, dokud neopustili New York.